

LONE SURVIVOR

THE EYEWITNESS ACCOUNT
OF OPERATION REDWING AND
THE LOST HEROES OF
SEAL TEAM 10

MARCUS LUTTRELL
WITH PATRICK ROBINSON

EGYETLEN TÚLÉLŐ

Szemtanú beszámoló a
Vörös Szárnyak hadműveletről és
a Tízese SEAL Csapat elveszett hőseiről

MARCUS LUTTRELL
és PATRICK ROBINSON

Ezt a könyvet Murphy, Axe és Danny Boy, Kristensen, Shane, James, Senior, Jeff, Jacques, Taylor, és Mac emlékére ajánlom.

Ők voltak az Alfa és Echo szakaszok tizenegy tagja, akik az afganisztáni hegyekben harcoltak és haltak meg, próbálva megmenteni az életemet, és akikkel megtiszteltetés volt a hazámat szolgálni. Nem múlik el úgy óra, hogy ne gondolnék mindnyájukra a legmélyebb szeretettel és a legmélységesebb, legszívszaggatóbb szomorúsággal.

Előszó

Lesz ez valaha könnyebb? Házról-házra, főútról-főútra, államról-államra? Egyáltalán nem. És megint itt vagyok egy bérelt szabadidőautó kormányosa mögött, újabb főúton hajtva üzletek és a benzinkút mellett, ezúttal egy szeles kisvárosban, a New York-i Long Islanden, South Shore-ban, lent a hosszú atlanti partokon. Jön a tél. Platinaszürke az ég. Tajtékos hullámok gurulnak a sötét, borult felhők alatt. Olyan teljes helyénvaló, mert ezúttal rosszabb lesz, mint a többi. Sokkal rosszabb.

Megtaláltam tereptárgyamat, a helyi postát, behúztam az épület mögé és leparkoltam. Mind kiszálltunk a járműből a csípős novemberi napon, a lehullott levelek maradéka kavargott a lábunk körül. Senki sem akart az élre állni, senki az öt srác közül,

aki elkísért, és néhány pillanatig csak álltunk ott, mint egy csoport postás a szünetükben.

Ismertem a járást. A ház csak néhány méterre volt az utcán. És bizonyos értelemben voltam ott korábban – Dél-Kaliforniában, Észak-Kaliforniában és Nevadában. A következő néhány napban még el kell látogatnom Washingtonba és Virginia Beach-be. És oly sok dolog lesz mindig pontosan ugyanolyan.

Az ismerős pusztító szomorúság, az a fajta fájdalom, ami fel-tör, amikor fiatal emberek hunynak el erejük teljében. Ugyanaz az ürességérzés minden otthonban. Ugyanazok az uralhatatlan könnyek. Ugyanaz a vigasztalan érzés, bátor emberek próbálnak bátrak lenni, életek, melyek egyformán törtek darabokra. Vigasztalhatatlanság. Szomorúság.

Mint korábban, én voltam a rettenetes hír hordozója, mintha senki sem tudta volna az igazságot, míg én meg nem érkeztem, oly sok héttel és hónappal az oly sok temetés után. És számomra ez a kis összejövétel a Long Island-i Patchogue-ban lesz a legrosszabb.

Megpróbáltam uralkodni magamon. De megint hallottam a fejemben azt a rettenetes, rettenetes ordítást, ugyanazt, ami fel-ébreszt, befészkelve magát a magányos álmaimba, egyik éjszaka a másik után, a büntudat megerősítéseként. A túlélő végtelen büntudatának.

„Segíts, Marcus! Kérlek, segíts!”

Kétségbeesett kérés volt egy idegen föld hegyei között. Egy ordítás volt, elkiáltva a föld egyik legmagányosabb helyének visszhangos, magas kanyonjában. Szinte felismerhetetlen halálkiáltása egy sebesült teremtménynek. És olyan kérelem, amire nem tudtam válaszolni. Nem tudom elfelejteni. Mert az egyik

legremekebb emberé volt, akivel valaha találkoztam, egy emberé, aki történetesen a legjobb barátom volt.

Minden látogatás rossz volt. Dan nővére és felesége, egymást támogatva; Eric apja, a tengernagy, egyedül a gyászában; James menyasszonya és apja; Axe felesége és családjának barátai; Shane összetört anyja Las Vegas-ban. Mind rettenetes volt. De ez lesz a legrosszabb. Végül én mutattam az utat a szélfútt leveleken át a hideg, idegen utcában, és a kis ház apró kertje mellett, ahol ezekben a napokban nem vágták a fűvet. De egy megvilágított amerikai zászló fényei még ott voltak az elülső ablakban. Egy hazafi fényei voltak, és még mindig dacosan ragyogtak, mintha még mindig itt lenne. Mikey-nak tetszett volna. Mind megálltunk néhány pillanatra, majd megmásztuk a kis lépcsősort és kopogtunk az ajtón. Csinos volt a hölgy, aki ajtót nyitott, hosszú, sötét hajú, már könnyben úszó szemekkel. Az anyja.

Tudta, hogy én voltam az utolsó személy, aki élve láttam. És olyan mélységes szomorúsággal nézett rám, hogy csaknem kettétört.

– Köszönöm, hogy eljött – mondta csendesén.

– A fia nélkül nem állhatnék itt – feleltem valahogy.

Ahogy mind bementünk, egyenesen az előszoba asztalára néztem, és volt rajta egy nagy bekeretezett fénykép egy férfiről, aki egyenesen rám nézett, félig vigyorogva. Ott volt Mikey, újra és újra, és hallottam az anyját megszólalni:

– Nem szenvedett, ugye? Kérem, mondja, hogy nem szenvedett.

A kabátom ujjával meg kellett törölnöm a szememet, mielőtt válaszoltam erre. De válaszoltam:

– Nem, Maureen. Nem szenvedett. Azonnal meghalt.

Azt kellett mondanom neki, amire kért. Ez a fajta taktikai válasz lényeges felszereléssé vált az egyetlen túlélőnek.

Megpróbáltam elmondani neki a fia hajthatatlan bátorságát, erejét, vasakarátát. És mint számítottam rá, úgy tűnt, mintha még semmit sem fogadott volna el. Nem, amíg én el nem mondtam. Én voltam a végső rossz hír fő hordozója.

A következő órában próbáltunk felnőttekként beszélni. De túl nehéz volt. Annyi minden volt, amit mondani kellett volna, és annyi, amiről soha nem szabadna beszélni. És a három bajtársam semmilyen támogatása, sem New York City tűzoltójáé és rendőréé, akik elkísértek minket, nem jelentett túl nagy különbséget.

De ez olyan utazás volt, amit végre kellett hajtanom. Megígértem magamnak, hogy megteszem, nem számít, mibe kerül, mert tudtam, hogy mit jelenthet mindegyiküknek. A személyes szenvedés megosztása valakivel, aki ott volt. Házról-házra, gyászról-gyászra.

Szent kötelességemnek tekintettem. De ez semmivel sem tette könnyebbé. Maureen mindnyájunkat megölelt, ahogy távoztunk. Szertartásosan fejet hajtottam a legjobb barátom fényképe előtt, és végigmentünk azon a kis szomorú járdán az utcáig.

Este ugyanilyen rossz lesz, mert meg fogjuk látogatni Heathert, Mikey menyasszonyát a belvárosi lakásában, New York Cityben. Ez nem volt igazságos. Már összeházashattak volna. És másnap el kellett mennem az Arlington Nemzeti Temetőbe, hogy meglátogassam még két eltávozott barátom sírját.

Minden mérték szerint költséges, hosszú és mélabús utazás volt az Amerikai Egyesült Államokon át, a szervezet által fizetve, amelynek dolgozom. Ahogy én, ahogy mindannyian, megér-

tették. És ahogy sok nagy testület esetében, amely elkötelezett munkaerővel rendelkezik, sokat megtudhatsz róluk a testületi filozófiájuk, ha úgy tetszik az írott alapszabályuk alapján.

Ez az írás, ami meghatározza az alkalmazottaikat és normáikat. Én néhány évig a nyitó bekezdésre próbáltam alapozni az életemet:

„Kétség idején van egy különleges harcos fajta, amely készen áll válaszolni hazánk hívására: hétköznapi ember nem hétköznapi sikervágygal. Hányattatás által kovácsoltva ott áll Amerika legjobb különleges műveleti erői mellett, hogy szolgálja a hazáját és az amerikai népet, és megvédje az életmódjukat. Én vagyok az az ember.”

A nevem Marcus. Marcus Luttrell. Az Egyesült Államok Haditengerészetének SEAL-je vagyok, csapatparancsnok, Egyes SDV¹ Csapat, Alfa szakasz. Mint minden más SEAL, képzett vagyok a fegyverekben, a rombolásban és a puszta kezes harcban. Mesterlövész vagyok, és én vagyok a szakasz egészségügyi. De mindenekelőtt amerikai vagyok. És amikor kondul a harang, előjövök harcolni a hazámért és a csapattársaimért. Ha szükséges, akkor halálig.

És nem csak azért, mert a SEAL-ek erre képeztek; azért, mert hajlandó vagyok megtenni. Hazafi vagyok és Texas Magányos Csillagával harcolok a jobb karomon, és egy texasi zászlóval a szívem fölött. Számomra a vereség elképzelhetetlen.

Mikey 2005 nyarán halt meg, vállt vállnak vetve harcolt velem Északkelet-Afganisztán hegyvidékén. Ő volt a legjobb tiszt, akit

¹ SEAL Delivery Vehicle – SEAL Szállító Jármű

valaha ismertem, vasakarátú harcos óriás, szinte hihetetlen bátorsággal az ellenséggel szemben.

Az a kettő, aki elhitte *volna*, a másik két bajtársam volt, akik szintén ott harcoltak és haltak meg. Danny és Axe: két amerikai hős, két kimagasló alakja egy harcos erőnek, amelyben a vitézség mindennapos tulajdonság. Az életük szolgál bizonyosságot az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL-jei filozófiájának középső bekezdéséhez:

„Soha nem adom fel. Kitartok és erősödök a hányattásban. A hazám elvárja, hogy fizikailag keményebb és mentálisan erősebb legyek az ellenségeimnél. Ha leütnek, fel fogok állni, mindannyiszor. Minden maradék erőmet összeszedem, hogy megvédjem a csapattársaimat és végrehajtsam a feladatunkat. Soha nem vonom ki magam a harcból.”

Mint említettem, Marcus a nevem. És három bajtársam, Mikey, Danny és Axe miatt írom ezt a könyvet. Ha nem írom le, soha senki nem fogja megérteni ennek a három amerikainak a tűz alatti megfélékezhetetlen bátorságát. És ez vezetett a legnagyobb tragédiához.

1

Afganisztánba... Egy repülő raktárban

Visszavágó volt a Világkereskedelmi Központért. A fickók után mentünk, akik elkövették. Ha nem is pontosan azok után, akkor a vértestvéreik után, a holdkórosok után, akik még mindig a halálunkat kívánták, és akik újra megpróbálhatták.

Abúcsúzkodás hajlamos kurta lenni a SEAL-ek között. Egy gyors hátbavágás, egy baráti medveölelés, senki sem mondja ki, amire mind gondolunk: *Megint itt vagyunk, srácok, háborúba megyünk, újabb zűrös hely, újabb balfasz ellenség hajlandó szerencsét próbálni ellenünk... biztos elment az eszük.*

Ez SEAL dolog, a ki nem mondott legyőzhetetlenségünk, az Egyesült Államok fegyveres erői elit harcosainak néma szabályzata. Nagy, gyors, magasan képzett srácok, állig felfegyverkez-

ve, a puszta kezes harc szakértői, olyan lopakodók, hogy soha senki nem hallja, ahogy megérkezünk. A SEAL-ek a stratégia mesterei, profi céllövők puskával, a gépfegyverek művészei, ha szükséges remek késforgatók. Általánosságban beszélve úgy hisszük, nagyon kevés olyan probléma van a világon, amit ne tudnánk megoldani brizáns robbanóanyaggal vagy egy jól irányzott golyóval.

Tengeren, levegőben és szárazföldön tevékenykedünk. Innen kaptuk a nevünket². Az Egyesült Államok Haditengerészetének SEAL-jei, víz alatt, vízben, vízből. Ember, erre mind képesek vagyunk. És ahova megyünk, az valószínűleg szigorúan víztelen lesz. Ki a vízből. Háromezer méter magasan valami fátlan, holdszerű hegyi terep az egyik legelhagyatottabb, és néha a legtörvényenkívülőbb hely a világon. Afganisztán.

Szevasz, Marcus. Sok szerencsét, Mikey. Csak lazán, Matt. Viszlát, srácok. Úgy emlékszem rá, mintha tegnap lett volna, valaki elhúzta a barakkszobánk ajtaját, fény áradt ki a meleg, sötét bahreini éjszakába, ebben a furcsa sivatagi királyságban, amely a 3 km hosszú Fahd Király töltésúttal csatlakozik Szaúd-Arábiához.

Hatan könnyű sivatagi cuccot – sima sivatagi khaki, Oakley rohambakancsal – viselve kiléptünk a könnyű, meleg szellőbe. 2005 márciusa volt, még nem olyan pokoli forróság, mint nyáron. De mégis szokatlanul meleg az amerikaiak csoportjának tavasszal, még nekem, egy texasinak is. Bahrein a 26. északi szélességi fokon van. Ez több mint 600 km-re van Bagdadtól délre, és meleg.

² SEa, Air and Land

A konkrét egységünk a főváros, Manama déli oldalán helyezkedett el, a sziget északkeleti csücske felé. Ez azt jelentette, hogy át kellett utaznunk a város közepén a Muharraq-szigeten lévő amerikai légi bázisra minden Bahreinbe és Bahreinből repüléshez. Nem bántuk, de nem is szerettük.

Ez a kis utazás, talán 8 kilométeres, átvitt minket a városon, ami olyan volt, amilyennek éreztük. A helyiek sem szerettek minket. Afféle mogorva tekintetük volt, mintha halálos betegek lettek volna attól, hogy amerikai katonaság volt körülöttük. Igazából voltak kerületek Manamában, amik fekete zászlós környékeként voltak ismertek, ahol kereskedők, boltosok és magánemberek fekete zászlókat lógattak ki az ingatlanukon, jelezve, hogy *nem látjuk szívesen az amerikaiakat*.

Gondolom, ez ugyanolyan rosszindulatúság volt, mint a *Juden Verboten* Hitler Németországában. De az arab világban mindenfelé vannak megnyilvánulásai a gyűlöletnek, és tudtuk, hogy sokan szimpatizáltak a tálib és al-Kaida muzulmán szélsőséges fanatikusokkal. A fekete zászlók beváltak. Messze elkerültük azokat a helyeket.

Mindazonáltal át kellett hajtánunk a városon egy védtelen járművel, egy másik töltésúton, a Hamad Sejken, amit az emírről neveztek el. Nagyok a töltésutakban, és szerintem még többet fognak építeni, mivel harminckét további sokkal kisebb sziget alkotja a bahreini szigetszoportot Szaúd-Arábia nyugati partjánál, a Perzsa-öbölben. Amúgy Manamán át Muharraqra hajtottunk, ahol az amerikai légi bázis terül el a Bahrein nemzetközi repülőtértől délre. Egy hatalmas C-130 Hercules várt ránk, egy óriási turbólégcsavaros teherszállító. Ez az egyik legzajosabb repülőgép a sztratoszférában, egy nagy, visszhangos acélüreg,

kifejezetten strapabíró szállítmány hordozására tervezve – nem kényes, finom, költőien társalgókhöz, amilyenek mi voltunk.

Berakodtunk és elhelyeztük a nélkülözhetetlen felszerelésünket: nehézfegyverek (géppuskák), M-4-es gépkarabélyok, SiG-Sauer 9 mm-es pisztolyok, disznóölők (harci kések), lőszer hevederek, gránátok, egészségügyi és híradó cucc. Néhány srác sűrű hálóból készített függőágyat kötött ki. Mi, többiek ülésekre telepedtünk le, melyek szintén hálóból készültek. Ez nem első osztály volt. De a békák nem könnyen utaznak, és nem számítanak kényelemre. Vagyis békaemberek, amik valamennyien voltunk. Ebben a repülő raktárban, az utasszállítás teljesen primitív formájában bizonyos mennyiségű vidám zúgolódás és morgolódás volt. De ha hatunkat valami harctér poklának fenekén raktak volna ki csurom vizesen, fagyoskodva, sebesülten, csapdába esve, túlerővel szemben, az életünkért harcolva, akkor sem halottál volna egyetlen zokszót sem. Ez a testvériségünk módja. Ez szigorúan amerikai testvériség, főleg vérben kovácsolódva. Nehezen kicsikart, megtörhetetlen. Megosztott hazafiságra, megosztott bátorságra és az egymás iránt megosztott bizalomra építve. A világon nincs még egy olyan harcos erő, mint a miénk.

A hajózó személyzet ellenőrizte, hogy mind be voltunk-e kötve, majd felbőgtek azok a harsogó Boeing hajtóművek. Jézusom, hihetetlen volt a zaj. Ugyanígy beülhettem volna a hajtóműgondolába is. Az egész repülőgép remegett és morajlott, végigrohanva a kifutópályán, felszállva délnyugat felé, egyenesen a sivatagi szélbe, ami az Arab-félsziget felől érkezett. Más utasok nem voltak a fedélzeten, csak a hajózó személyzet, és hátul mi, elindulva Isten munkájának elvégzésére az Egyesült Álla-

mok kormánya és főparancsnokunk, George W. Bush nevében. Bizonyos értelemben egészen egyedül voltunk. Mint általában.

Bedőltünk a Bahrein-öböl fölött, és hosszú balfordulót tettünk a keleti útvonalunkra. Rohadtul gyorsabb lett volna egyenesen északkelet felé tartani az öblön át. De így az Iráni Iszlám Köztársaság kétséges déli felföldje fölé kerültünk volna, és azt nem akartuk.

Inkább délen maradtunk, magasan repülve az Egyesült Arab Emirátusok barátságos parti sivatagja fölött, a Rab-el-Háli és az Üres Negyed perzselő homokjától északra. Mögöttünk terültek el az iraki iszonyat lázas katlanjai, meg a közeli Kuvait, olyan helyek, ahol korábban szolgáltam. Alattunk voltak a barátságosabb, felvilágosultabb sivatagi királyságok: Katar, a világ eljövendő földgáz fővárosa; Abu Dhabi olajjal átitatott emirátusa; Dubai csillogó modern felhőkarcolói; és aztán még keletebbre, Omán sziklás partvonala.

Egyikünk sem volt különösebben szomorú amiatt, hogy távoztunk Bahreinből, ami az első hely volt a Közel-Keleten, ahol olajat fedeztek fel. Megvan a történelme, és gyakran mulattunk a helyi piacokon helyi kereskedőkkel alkudozva mindenért. De soha nem éreztük otthon magunkat, és valahogy, miközben a sötét égre kapaszkodtunk, azt éreztük, magunk mögött hagyunk mindent, ami az öböl északi részén istenverte volt, és elindulunk egy vadiúj feladatra, amit megértettünk. Bagdadban olyan ellenséggel álltunk szemben, akit gyakran nem is láttunk, és kötelesség voltunk kimenni és megkeresni. És amikor megtaláltuk, alig tudtuk, hogy ki volt – al-Kaidás vagy tálib, síita vagy szunnita, iraki vagy külföldi, Szaddam szabadságharcosa vagy felkelő, aki valami istenért harcol, aki eltér a miénktől, egy istenért, aki va-

lahogy szentesítette az ártatlan civilek gyilkolását, egy istenért, aki sikeresen partvonalon kívülre rúgta a Tízparancsolatot.

Mindig jelen voltak, mindig veszélyesek voltak, teljes zavarodottság világos sablonját adva nekünk, ha tudod, hogy értem. Valahogy, a nagy Hercules teherszállítóban helyzetet váltva, hátra hagyunk egy helyet, ami módszeresen darabokra tépte magát, és olyan helyre tartottunk, ami tele volt vad hegyi emberekkel, akik eltökélték, hogy minket tépnek szét.

Afganisztán. Ez nagyon más volt. Ezek a hegyek fent északkeleten, a Hindukus hatalmas láncolatának nyugati végén ugyanazok a hegyek, ahol a tálibok bujtatták az al-Kaida holdkórosait, oltalmazták Oszama bin Laden tébolyodott követőit, miközben kifőzték a New York-i Világkereskedelmi Központ elleni 9/11-es támadásukat.

Ez az, ahol bin Laden harcosai honi kiképző bázist találtak. Lássuk be, az al-Kaida azt jelenti „a bázis”, és a szaúdi fanatikus bin Laden pénzéért cserébe a tálibok ezt lehetővé tették. Most ugyanezek a fickók, a tálibok maradványai és az al-Kaida utolsó néhány törzsi harcosa arra készült, hogy újakezdje, próbálva átküzdeni magát a hegyi hágókon azzal a szándékkal, hogy új kiképző táborokat meg katonai parancsnokságokat állítsanak fel, és végül saját kormányt a demokratikusan választott helyett.

Talán nem pontosan ugyanazok a fickók, akik 9/11-et terveztek. De minden bizonnyal az utódjaik, örököseik, követőik. Ugyanannak a bandának a tagjai, amely ledöntötte az északi és déli tornyot a Nagy Almában 2001 hírhedt keddjének reggelén. És a mi feladatunk az volt, hogy megállítsuk őket ott, azokban a hegyekben, bármilyen szükséges eszközzel.

Ott messze, azok a hegyi emberek valami komoly seggbe rúgtak bele a katonaságunkkal vívott csetepatéjukban. Többé-kevésbé a fejesek ezért küldtek bennünket. Amikor nagyon eldurvulnak a dolgok, általában minket küldenek. Ezért fordít a Haditengerészet éveket a SEAL csapatok kiképzésére a kaliforniai Coronadóban és Virginia Beach-ben. Különösen olyan időkben, mint ez, amikor Samu Bácsi selyem kesztyűje utat enged a SPECWARCOM³ vagyis a Különleges Hadviselési Parancsnokság vasöklének.

És ezért voltunk itt mindannyian. A feladatunk lehetett hadászati, lehetett titkos. Azonban egy pont kristálytisza volt, legalábbis a hat SEAL-nek abban a dübörgő Hercules-ben, magasan az Arab-sivatag fölött. Ez visszavágó volt a Világkereskedelmi Központért. A fickók után mentünk, akik elkövették. Ha nem is pontosan azok után, akkor a vértestvéreik után, a holdkórosok után, akik még mindig a halálunkat kívánták, és akik újra megpróbálhatták. Ugyanaz, igaz?

Tudtuk, mire készülünk. És tudtuk, hova megyünk: oda fel, a Hindukus magas csúcsaihoz, ugyanazokba a hegyekbe, ahol talán még mindig ott lehet bin Laden, és ahol a tanítványainak új bandái még mindig rejtőzködtek. Valahol.

A cél egyszerű tisztasága lelkesítő volt számunkra. Elmúltak Bagdad csalóka, poros mellékutcai, ahol még a 3-4 éves gyerekeket is arra tanították, hogy gyűlöljenek bennünket. Előttünk, Afganisztánban egy ősi csatatér várt, ahol összemérhettük magunkat az ellenségünkkel, erőnket az erejükkel, lopakodásunkat a lopakodásukkal, acélunkat az acéljukkal.

³ Special Warfare Command

Ez talán kissé elbátortalanító lehet a reguláris katonáknak. De nem a SEAL-eknek. És teljes bizonyossággal állíthatom, hogy mind a hatan izgatottak voltunk a kilátástól, alig vártuk, hogy a munkánkat végezhessük odakint a nyílt terepen, a végső sikerünkben biztosan, a kiképzésünkben, a tapasztalatunkban és ítélőképességünkben bízva. Látod, legyőzhetetlenek vagyunk. Ezt tanították nekünk. Ebben hittünk.

Ez volt leírva feketén-fehéren az Egyesült Államok Haditengerészete SEAL-jeinek hivatalos filozófiájában, a két utolsó bekezdésben, melyek így szólnak:

Háborúra készülünk és győzelemig harcolunk. Készen állok a harci erő teljes spektrumával, hogy teljesítsem a feladatomat és a hazám által felállított célokat. A kötelességem végrehajtása gyors lesz és erőszakos, ha az szükséges, mégis olyan elvek által vezérelt, amelyek védelmét szolgálom.

Bátor férfiak harcoltak és haltak meg a büszke hagyományt és rettegett hírnevet építve, amit köteles vagyok fenntartani. A legrosszabb viszonyok között a csapattársaim öröksége szilárdítja az elhatározásomat és csendesen vezérli minden tetteimet. Nem fogok elbukni.

Mindegyikünk szakállat növesztett annak érdekében, hogy sokkal inkább afgán harcosként nézzünk ki. Fontos volt számunkra a nem katonás külső, hogy ne lógjunk ki a tömegeből. Ennek ellenére garantálhatom, hogy ha van három SEAL egy zsúfolt repülőtéren, mindegyiket kiszúrom a magatartásuk, a

magabiztosságuk, a nyilvánvaló fegyelmezetttségük, a járásuk alapján. Nem azt mondom, hogy bárki más felismerné őket. De én minden bizonnyal.

A srácok, akik velem utaztak Bahreinből, meglepően változatosak voltak, még SEAL mértékkel is. Ott volt Matthew Gene Axelson másodosztályú szonártechnikus, nem egészen 30 éves, egy altiszt Kaliforniából, Cindy férje, elkötelezett hozzá és a szüleihez, Cordellhez és Donnához, meg a testvéréhez, Jeffhez.

Mindig Axe-nek hívtam, és jól ismertem. Az ikertestvérem, Morgan volt a legjobb barátja. Járt nálunk Texasban, és ő meg én hosszú ideje együtt voltunk az Egyes SEAL Szállító Jármű Csapat Alfa szakaszában. Ő meg Morgan úszótársak voltak a SEAL kiképzésen, együtt mentek át a Mesterlövész Iskolán.

Axe csendes ember volt, 192 centi magas, szúrós kék szemmel és göndör hajjal. Okos volt és a legjobb kvízzjátékos, akit valaha láttam. Imádtam beszélgetni vele, mert annyi mindent tudott. Előállt a válaszokkal, amik felülmúlták egy harvardi professzor tudását. Helyek, országok, lakosságuk, fő iparágak.

A csapatokban mindig profi volt. Soha egyszer nem láttam izgatottnak, és mindig pontosan tudta, hogy mit csinált. Csak egy volt a srácok közül. Ami nehéz és zavarba ejtő volt másoknak, az neki általában gyerekjáték. A harcban páratlan atléta volt, gyors, erőszakos, brutális, ha szükséges. A családja sosem ismerte erről az oldaláról. Csak a nyugodt, vidám haditengerészt látták, aki kétségtelenül profi golfozó lehetett volna, a srácot, aki imádta a nevetést meg a hideg sört.

Aligha találkozhatnál jobb emberrel. Rendkívüli férfi volt.

Aztán ott volt a legjobb barátom, Michael Patrick Murphy sorhajóhadnagy, szintén még 30 alatt, a Pennsylvania Egyetem

kitüntetéssel végzett hallgatója, jégkorongozó, több jogi iskola által elfogadva, mielőtt erőset fordított a kormányon, és irányt váltott az Egyesült Államok Haditengerészete felé. Mikey meg-
rögzött olvasó volt. A kedvenc könyve *A tűz kapui* volt Steven Pressfieldtől, a spártaiak feledhetetlen thermopülai helytállásának története.

Mérhetetlen tapasztalata volt a Közel-Keletről, szolgált Jordániában, Katarban és Afrika szarván, Dzsibutiban. Egyszerre kezdtük a pályánkat SEAL-ként, és valószínűleg együtt hajtott minket a közös hódolat az észosztó megjegyzések iránt. Továbbá egyikünk sem tudott aludni, ha a legkisebb nyomás alatt voltunk. Az álmatlanságunkon humorként osztoztunk. Együtt szoktunk lógni fél éjszaka, és az igazat megvallva soha senki nem tudott úgy megnevetetni.

Mindig azzal cukkoltam, hogy koszos. Néha hetekig minden nap kimentünk járőrözni, és nem volt idő zuhanyozásra, és nem is volt értelme zuhanyozni, amikor valószínűleg néhány órával később úgymint hónaljig mocsaras vízbe kellett merülnöd. Ez egy jellemző szóváltás köztünk, a csapatparancsnok altiszt, és a hivatásos SEAL tiszt között:

– Mikey, büdös vagy, mint a szar, az isten szerelmére. Mi a fenéért nem zuhanyozol?

– Mindjárt, Marcus. Holnap emlékeztess rá, oké?

– Értettem, uram!

A legközelebbijének és legkedvesebbijének különösen nagy ajándékoltot vett igénybe, amit másként az Egyesült Államok úthálózatoként ismertek. Emlékszem, a leggyönyörűbb barátjének, Heathernek, egy becsomagolt terelőbóját ajándékozott a szülinapjára. Karácsonyra egy olyan vörös villogó fényt adott

neki, amiket éjszaka a bójákra helyeznek. Becsomagolt ajándék, persze. Egyszer egy stoptáblát adott nekem a születésnapomon.

És látnod kellene az utazózsákját. Hatalmas nagy, tátongó jégkorongos vászonzsák volt, olyan, mint a kedvenc csapatáé, a New York Rangers-é. Az egyetlen legnehezebb poggyászdarab az egész Haditengerészetben. De nem viselte a Rangers logót. Két egyszerű szó volt a tetején: *Kopj le*.

Nem volt olyan helyzet, amire ne tudott volna egy tényleg észosztó megjegyzést tenni. Mikey egyszer egy rettenetes és csaknem halálos balesetbe keveredett, és az egyik srác megkérte, hogy mesélje el, mi történt.

– Ugyan már – mondta a New York-i sorhajóhadnagy, mintha olyan téma lett volna, ami már mélységesen fárasztotta. – Állandóan felhozod ezt a régi szart. Felejtsd el.

A tényleges baleset alig két napja történt.

A legremekebb tiszt is volt, akivel valaha találkoztam, természetes vezető, tényleg iszonyú jó SEAL, aki soha, de soha nem ugráltatott senkit. Mindig *Kérlek* volt. Mindig *Nem bánod?* Soha nem *Csináld ezt, csináld azt*. És egyszerűen nem tűrte, hogy bárki más magas rangú tiszt, hivatásos vagy tiszthelyettes, cseszegesse a srácait.

Ragaszkodott hozzá, hogy a felelősség rá háruljon. Mindig maga fogta fel a csapásokat. Ha dorgálás volt esedékes, magára vállalta a szemrehányást. De ne próbáld megkerülni és ordítózni az egyik srácával, mert félelmetes ellenfél lehet, ha felhúzzák. És ez felhúzta.

Kiváló volt a víz alatt, és erős úszó. A gond az volt, hogy kicsit lassú, és igazából ez volt az egyetlen hiányossága. Egyszer ő meg én 3,2 km-es kiképző úszáson voltunk, és amikor végül

partot értem, nem találtam. Végül megláttam a vízben csapkolódni, kábé 400 méterre a parttól. *Az istenit, bajban van* – ez volt az első gondolatom.

Így visszarahantam a fagyos tengerbe és nekiláttam a megmentésének. Nem vagyok igazán gyors futó, de a vízben gyors vagyok, és gond nélkül elértem hozzá. Jobban kellett volna ismernem.

– Húzz el innen, Marcus! – ordította. – Versenyautó vagyok a pirosnál, legmagasabb fordulatszámom. Ne köss belém, Marcus, most ne. Itt egy versenyautóval van dolgod.

Csak Mike Murphy. Ha elmesélném ezt a történetet bármelyik SEAL-nek a szakaszunkban, név nélkül, aztán megkérdezném, ki mondta, mindenki Mikey-ra tippelne.

A Hercules-ben velem szemben ült Daniel Richard Healy első főaltiszt, egy újabb félelmetes SEAL, 190 centi magas, 37 éves, Norminda férje, három gyerek apja. New Hampshire-ben született, és 1990-ben lépett be a Haditengerészetbe, később SEAL csapatokban szolgált és megtanult csaknem folyékonyan oroszul.

Dan meg én 3 éve ugyanabban a csapatban, az Egyes SDV Csapatban szolgáltunk. Kicsit idősebb volt legtöbbünkénél, és kölykeiként hivatkozott ránk – mintha nem lett volna neki elég. És egyforma szenvedéllyel szeretett minket, mindkét nagy családját, a feleségét és gyerekeit, nővéreit, fivéreit meg szüleit, és az örök nagyobb eddig Bahrein szigetén állomásozott. Dan rosszabb volt Mikey-nál, rosszabb volt a SEAL-jeit védve. Soha senki nem mert egyikünkkel sem ordítani, ha a közelben volt.

Kitartóan őrizte a nyáját, teljes alaposággal vizsgált át minden feladatot, gyűjtött infót, ellenőrzött térképeket, grafikon-

kat, fényképeket, minden felderítést. Továbbá odafigyelt a küszöbön álló feladatokra, és gondoskodott róla, hogy a kölykei mindig a frontvonalban legyenek. Ez az a hely, amire kiképeztek minket, a hely, ahova szerettünk menni.

Dan több mindenben is keményebb volt mindenkinél. Voltak alkalmak, amikor ő meg én nem értettünk egyet. Csalhatatlanul biztos volt benne, hogy az ő meglátása a legjobb meglátás, többnyire az egyetlen meglátás. De a szíve mindig a helyén volt. Dan Healy pokoli SEAL volt, szerepmódel mindenben egy első főaltisztnek, egy vasember, aki stratégiává vált, és aki ától zéig ismerte a feladatát. Életem szinte minden napján szemtől-szembe beszéltem Dannel.

Valahol fölöttünk, a függőágyában hintázva, fejhallgatót viselve, rock & rollt hallgatva ott volt Shane Patton másodosztályú altiszt, a 22 éves szőrfős és gördeszkás a nevadai Las Vegasból. A pártfogoltam. Mint elsődleges híradó operátornak, Shane volt a helyettesem. Mint egy sokkal fiatalabb Mike Murphy, ő is virtuóz volt az észosztó megjegyzésekben, és mint arra számítanál, kiváló békaember. Nehéz azonosítanom Shane-t, mert annyira más. Egyszer bementem a híradó központba, és ő leopárdbőr kabátot próbált rendelni az interneten.

– Mi a fenéhez akarsz kezdeni azzal? – kérdeztem.

– Csak olyan király, ember – válaszolt, véget vetve a további társalgásnak.

Nagy, robotstus srác szőke hajjal és viszonylag pimasz vigyorral, Shane szuper eszes volt. Soha nem kellett semmit mondanom neki. Mindig tudta, mit kell tennie. Először ez kicsit idegesített; tudod, elmondani egy sokkal fiatalabb srácnak, hogy mit akarsz tenni, és kiderül, hogy ő már megtette. Mindig. Eltar-

tott egy ideig hozzászoknom, hogy olyan helyettesem van, aki csaknem olyan fene penge, mint Matt Axelson. És annyira penge, hogy csak na.

Shane, mint sok olyan tengerparti isten, végtelenül laza volt. A haverjai valószínűleg szuperkirálynak vagy valami hasonlóknak hívnák. De híradó operátorként ez szinte fene megfizethetetlen érték. Ha tűzharc zajlik és Shane van hátul a pságon a rádiót kezelve, akkor egy ultranyugodt, nagyon megfontolt SEAL rádióst hallhatsz. Bocsánat, úgy értem faszit. Ez univerzális szó volt Shane számára. Szerinte még én is faszi voltam. Igazából Bush elnöknek a szörf istenek által adható legmagasabb elismerést, az aranyozott Kongresszusi Becsület Érmét adta: *Ez egy igazi faszi, ember, egy igazi faszi.*

Egy SEAL fia volt, és a csendes, ritkán kimondott ambíciója az volt, hogy olyan legyen, mint az apja, James J. Patton. A Haditengerészet ugró csapatának tagja akart lenni, mint egyszer az apja. Elvégezte az ejtőernyős alapkiképzést a georgiai Fort Benningben, mielőtt átment a SEAL minősítő vizsgáin, és átvette a parancsát az Egyes SDV Csapat Alfa szakaszába vezénylesről. Öt hónappal később csatlakozott hozzánk az afganisztáni járatra.

Minden, amit Shane az egész, rövid életében csinált, kiváló volt. A középiskolában ő volt a sztár dobó és a legjobb mezőnyjátékos. Igen jól játszott a gitáron, egy True Story nevű bandát vezetett, ami egy kicsit rejtély maradt számomra. Nagyszerű fényképész volt és gyakorlott szerelő meg gépész; egyedül helyreporozott és átépített két régi bogárhátú Volkswagent. Szerzett még egyet, amiről azt mondta nekem, hogy az lesz „a végső átépített bogár, faszi. Erre készültem.”

Shane ugyanolyan jó volt a számítógépben, mint bárki a bázison. Órákat töltött rajta, valami MySpace nevű honlapon, mindig kapcsolatban maradva a barátaival: *Hé, faszi, hogy vagyol?*

A csoportunk hatodik tagja James Suh volt, egy 28 éves chicagói, aki Dél-Floridában nőtt fel. James három évig volt az Egyes SDV Csapatnál, mielőtt elindultunk Afganisztánba, és ez idő alatt az egyik legkedveltebb srác lett a bázison. Csak egy testvére volt, egy nővére, de volt körülbelül háromszáz unokatestvére, és mindegyikük védelmére megesküdt.

James, mint közeli haverja, Shane, újabb féktelenül kemény SEAL volt, egy másodosztályú altiszt. Ahogy Shane, átment az ejtőernyős alapkiképzésen Fort Benningben, és csatlakozott az Alfa szakaszhoz.

A korai célja az volt, hogy állatorvos lesz, kutyaspecialista. De James SEAL-nek született, és szenvedélyesen büszke volt a tagságára a világ egyik legelitebb harci alakulatában, és a képességére, hogy dacolt a fizikai és mentális tűréshatárral. Mint Shane, középiskolai sztársportoló volt, kiváló mind az úszó-, mind a tenisz csapatban. Elméleti szinten állandóan a tehetséges és haladó osztályokba tartozott. A szakaszunkban James ott állt az élen Axe-szel és Shane-nel, mint nagyon intelligens és tűz alatt páratlanul megbízható SEAL. Soha nem találkoztam olyannal, akinek rossz szava lett volna rá.

Csaknem 3 óráig tartott elérni az Ománi-öblöt. A Hormuzi-szorostól délre jártunk, jó távol maradva a világ olaj- és gáztankereinek sztrádájától, melyek oda-vissza jártak a Perzsa-öböl hatalmas rakpartjaihoz. Az iráni haditengerészet errefelé gyakorlatozik a Bandar Abbas-i főbázisukról tevékenykedve, és lejjebb a parton, a fokozottan aktív tengeralattjáró bázisuknál.

Nem mintha arra számítottunk volt, hogy valami ravaszbuzi iráni rakétás löelemképző ránk durrant valami gyors hőkereső fegyverrel. De általában tanácsos volt az elővigyázatosság erre-felé, annak ellenére, hogy nagyon kemény emberünk volt a Fehér Házban, aki világossá tette a kíméletlen megtorlás politikáját az amerikai civil vagy katonai légi forgalom elleni támadás legcsekélyebb utalására. Itt kell szolgálnod a Közel-Keleten, hogy teljesen megértsd a veszély, vagy akár fenyegetés érzését, ami sosincs messze, még az általában Amerikával barátnak tekintett országokban sem. Mint például Bahreinben.

Az ománi tengerpart csipkés része, mint korábban említettem, a Ras Musandam földfok környékén van a mély fjordjaival. Ez a legészakibb sziklás pad, ami benyúlik a Hormuzi-öbölbe, a legközelebbi külföldi pont a Bandar Abbas-i iráni bázishoz. Az ettől a földfoktól délre elnyúló partvonal sokkal síkabb, az ősi Al Hajar-hegységtől lejtve. Valahol ott, Maszkattól északra kezdtük el a hosszú átkelésünket a tengeren, a Ráktérítő közelében.

És ahogy kereszteztük a partvonalat a nyílt tenger felé tartva, ez tényleg búcsú volt, legalábbis részemről, az Arab-félszigettől, meg az öböl északi végén lévő forrongó iszlám államoktól, Kuvaittól, Iraktól, Szíriától és Irántól, amelyek az elmúlt két évben az életemet és gondolataimat uralták. Különösen Irak.

Először 2003. április 14-én érkeztem oda, hogy csatlakozzam az Ötös Csapathoz, a Bagdadtól 15 percre lévő amerikai légi-bázisra befutva tizenkét másik SEAL-lel együtt Kuvaitból, egy ugyanolyan repülőgéppel, mint ez a C-130-as. Egy héttel azután volt, hogy az amerikai erők elindították a bombázást a város

ellen, próbálva elintézni Szaddamot még a háború igazi megkezdése előtt. A britek éppen bevették Baszrát.

Azon a napon, amikor megérkeztem, az amerikai tengerészgyalogosok elfoglalták Tikritet, Szaddam szülővárosát, és néhány órával később a Pentagon bejelentette, hogy a nagyobb harcok véget értek. Egyik sem volt a legkisebb hatással sem a feladatunkra, ami az volt, hogy segítsünk kiirtani, és ha szükséges, megsemmisíteni, azt a kis ellenállást, ami maradt, aztán segítsünk a tömegpusztító fegyverek utáni kutatásban.

Egy napja voltam Bagdadban, amikor Bush elnök bejelentette Szaddam Huszein és a Baath párt bukását, és a kollegáim gyorsan elfogták, még aznap, Abu Abbászt, a Palesztin Felszabadítási Front vezetőjét, mely 1985-ben a Földközi-tengeren megtámadta az olasz luxushajót, az *Achille Laurót*.

Negyvennyolc órával később, április 17-én, amerikai erők elfogták Szaddam féltestvérét, a hírhedt Barzan Ibrahim al-Tikritit. Ez olyasmi volt, amiben rögtön érintett voltam. Egyike voltam az ott lévő 146000 amerikai és koalíciós katonának Tommy Franks tábornok parancsnoksága alatt. Ez volt az első tapasztalatom a közelharcról. Ez volt az a hely, ahol megtanultam a mesterségem finomabb részeit.

Továbbá ez volt az első sejtésünk Oszama bin Laden hamuból felemelkedő követőiről. Hogyne, tudtuk, hogy még a környéken voltak, továbbra is próbálva átcsoportosulni, miután az Egyesült Államok laposra verte őket Afganisztánban. De nem tartott sokáig, hogy elkezdjünk hallani egy Iraki al-Kaida nevű bandáról, egy gonosz terrorcsoportról, ami minden elképzelhető lehetőségkor próbált testi sértést okozni, az eszelős jordániai gyilkos, Abu Muszab al-Zarkavi által vezetve (már elhunyt).

A bevetéseinket a városban néha megszakította az intenzív kutatás valaki vagy valami után, aki vagy ami eltűnt. Az első napomon négyen elmentünk valami hatalmas iraki tóvidékre egy eltűnt F-18 Super Hornet vadászbombázót és amerikai pilótáját keresni. Valószínűleg emlékszel az esetre. Én sosem fogom elfelejteni. Alacsonyan mentünk a tó fölé az MH-47 Chinook helikopterünkkel, és hirtelen kiszűrtük a repülőgép vízből kiálló farkát. Rögtön ezután megtaláltuk a pilóta partra mosott testét.

Emlékszem, nagyon szomorú voltam, és nem ez volt az utolsó alkalom. Alig 24 órája voltam az országban. Az Ötös Csapat alá rendelve álló utasokként voltunk ismertek, a különösen veszélyes helyzetekhez beosztott extra izomként. Az elsődleges feladatunk különleges megfigyelés és felderítés volt, forró helyszínek és veszélyes körzetek lefényképezése hihetetlen objektívek használatával.

Mindent a sötétség leple alatt hajtottunk végre, türelmesen várva sok órán át, vigyázva a hátunkra, a célponton tartva a szemünket, szó szerint az ellenség torkából küldve digitalizált fényképeket hátra a bázisra.

Általában négy SEAL-ből álló nagyon kicsi egységben dolgoztunk. Egymagunkban. Az ilyen közelfelderítés mindközül a legveszélyesebb feladat. Magányos és gyakran unalmas, és azzal fenyeget, hogy felfedhetnek bennünket. Néha, különösen értékes terroristavezető esetén, bementünk és elkaptuk, próbálva élve kirángatni onnan. Brutálisan, irgalom nélkül. Általánosan szólva, a SEAL-ek képzik ki a legjobb felderítő egységeket a világon.

Mindig megnevettet, amikor az „iraki büszke szabadságharcosok”-ról olvasok. Ezek nem büszkék. Ezek a saját anyjukat

eladnák 50 dolcsiért. Bementünk valami házba, elkaptuk a pasast, akit a főkolomposnak gyanítottunk, és kimasíroztunk vele az utcára. Az első dolog, amit mondott ez volt: „Hé, hé, ne engem. Azokat a fickókat akarjátok abban a házban, lejjebb az utcán.” Vagy: „Adsz nekem dollárt, én megmondom, amit tudni akarsz.”

Akarták és megtették. És amit mondtak nekünk, az gyakran rendkívül értékes volt. A nagy katonai akciók, mint Szaddam fiainak semlegesítése és magának Szaddamnak az elfogása a katonai felderítés eredményei voltak. Valaki a saját oldalukról adta el őket, ahogy több száz másikat is eladtak. Bármit egy dolcsiért, igaz? Büszkeség? Ezek a pasasok ki sem tudták ejteni.

És az ilyen szintű információ gyakran nehezen kicsikart. Gyorsan mentünk be, behajtva a város legveszélyesebb kerületeibe, Humvee-kben repesztve az utcákon, vagy akár helikopterekről gyorskötelezve, ha szükséges volt. Előrenyomultunk, város-tömbről-város-tömbre, óvatosan haladva a sötétben, felkészülve, hogy valaki tüzet nyit ránk egy ablakból, egy épületből, valahol az utca túloldalán, vagy akár egy toronyból. Mindig ez történt. Néha vizsonoztuk a tüzet, mindig sokkal halálosabb hatással, mint ahogy az ellenségünknek sikerült.

És amikor elértük az objektumunkhoz, akkor vagy kötőrő kapácsokkal és huligánnal – ez egy feszítővasféleség, ami letépi az ajtót a pántjairól – mentünk be, vagy robbanóanyagot borítottunk a zárra, és egyszerűen berobbantottuk a nyavalyást. Mindig ügyeltünk, hogy a robbanás befelé irányuljon, hátha várt valaki az ajtó mögött egy AK-47-essel. Nehéz túlélni, amikor egy ajtó jön feléd 160 kilométerrel óránként közvetlen közletről. Esetenként, ha kétségeink voltak az ajtó mögött lévő ellenfél ereje fe-

löl, akkor behajítottunk néhány hang-fény gránátot, ami nem robban és dönt le falakat vagy bármi mást, viszont egy sor nagyon hangos, szinte fülsiketítő durranást bocsát ki vakító fehér villanások kíséretében. Nagyon zavarba ejtő az ellenségünk számára.

Rögtön ezután az első emberünk berontott az épületbe, ami mindig megrázó volt a lakóknak. Még ha nem is használtunk hang-fény gránátokat, akkor is nagyon gyorsan felébredtek egy csoport nagy, álarcos embert látva, akik lövésre tartották a gépfegyvereiket, kiáltoztak, mindenkivel szembe szállva, aki megmozdult. Bár ezek a városi házak többnyire kétszintesek voltak, az irakiak hajlamosak voltak a földszinten aludni, mindannyian összezsúfolódva a nappaliban.

Lehetett valaki az emeleten, próbálva ránk lőni, ami hatalmas kellemetlenség lehetett. Általában ezt egy jól irányzott kézigránáttal oldottuk meg. Ez talán durván hangzik, de a csapattársaid teljesen a gránátos kollegára számítanak, mert az emeleten lévő pasasnak is lehetett egy, és ezt a veszélyt ki kellett küszöbölni. A csapattársaidért. A SEAL-nél mindig a *csapattársaidért*. Nincs kivétel.

A földszinti szobában azonban az irakiak már megadási módban voltak, megkerestük a főkolompot, a tagot, aki tudta, hol tárolták a robbanóanyagokat, a tagot, aki hozzáfért a bombagyártó cucchoz vagy fegyverekhez, amikkel amerikai katonákat vehettek célba. Általában nem volt nehéz megtalálni. Egy kis világosságot csináltunk odabent, és egyenesen az ablakhoz masíroztunk vele, hogy a srácok odakint a felderítéstől össze tudják hasonlítani az arcát a fényképekkel.

A fényképeket gyakran az a csapat készítette, amiben dolgoztam, és az azonosítás gyors volt. És míg ez a folyamat zajlott, a SEAL csapat biztosította az ingatlant, ami nagyjából azt jelentette, hogy a hirtelen házi őrizetbe került irakiak biztosan ne férhessenek hozzá fegyverzet semmilyen formájához.

Rögtön ezután megjelentek a SEAL-ek által A-srácoknak hívottak nagyon profin, nagyon higgadtan, megingathatatlanul a követelményeikben, és a kihallgatás törvényszerű kimenetelében. Mindenekfelett az informátor információjának minősége érdekelte őket, a felbecsülhetetlen adat, ami amerikai életek tucatjait menthette meg. Odakint általában három-négy SEAL járőrözött széles körben, hogy távol tartsák az elkerülhetetlenül összegyűlő tömeget. Amikor ez ellenőrzés alatt volt, A-irányítással kikérdeztük a főkolompost, követelve, hogy tájékoztasson minket, hol tevékenykedik a terroristasejtje. Néha címekeket kaptunk. Néha más főkolomposok nevét. Máskor egy ember fegyverraktárról tájékoztatott minket, de ehhez általában pénzre volt szükség. Ha a pasas, akit őrizetbe vettünk, különösen makacs volt, megbilincseztük és hátraküldtük a bázisra profibb kihallgatásra.

De általában előállt valamivel. Így gyűjtöttünk információt, amire szükségünk volt annak érdekében, hogy megtaláljuk és kiiktassuk azokat, akik még Szaddam Huszeinért harcoltak, még ha a kormánya meg is bukott, még ha a csapatai meg is adták magukat és az ország átmenetileg amerikai és brit ellenőrzés alá került is. Ezek veszélyes napok voltak a konfliktus hivatalos befejezése után.

A háztetőkről tűz alá kerülve, autóbombákat figyelve megtanultunk terroristák ellen harcolni, éjszaka-éjszaka után, vadál-

latokként mozogva az utcákon és falvakban. Nincs más mód a terrorista legyőzésére. Úgy kell harcolnod, mint ő, különben biztosan meg fog ölni. Ezért mentünk be olyak keményen, rohammal bevéve a házakat és épületeket, ajtókat robbantva be, előrerontva, szigorúan a SEAL csapatok jól bevált módszerei szerint tevékenykedve, melyek évekig tartó kiképzés alatt ívódtak belénk. Mert végül az ellenségnek félnie kell tőled, megérteni a felsőbbségedet. Ez volt az, amit megtanultunk odakint, az amerikai katonaság abszolút frontvonalában. És valószínűleg ezért nem veszítettünk egyetlen SEAL-t sem az Irakban töltött hosszú hónapjaim alatt. Mert a könyv szerint játszottunk. Nem hibáztunk.

Legalábbis nem komolyabban. Bár elismerem, az első heteim alatt Irakban... nos... kisebb téves ítélet alanyai voltunk, miután találtunk egy iraki felkelő lőszerraktárt a folyó menti járőrözés során, miközben szórványosan lövöldöztek ránk a túloldalról. Vannak olyan katonatisztek, akik talán megfontolták volna a raktár egyszerű zsákmányul ejtését és a robbanóanyag elkobzását.

A SEAL-ek némileg eltérően reagálnak és általában gyorsabb megoldást keresnek. Ez nem egészen *Hé, hé, hé... ennek az egésznek pusztulnia kell*. De tág irányelvek szerint működik. Elhelyeztük a saját robbanóanyagainkat az épületben, majd engedtünk az EOD⁴ srácunknak. Hátrébb állított minket, de néhányan úgy véltük, ez már elég messze van.

– Nem probléma. Maradjatok, ahol vagytok.

Magabiztos volt.

Nos, a bombákból, gránátokból és egyéb robbanóanyagokból álló kupac atombombaként robbant. Először csak por volt és kis

⁴ Explosive Ordnance Disposal – tüzszerész

betonszilánkok repkedtek. De a robbanás nagyobbodott, és betondarabok kezdtek záporozni ránk az épületből.

Srácok vetődtek mindenhová, teherautókba, teherautók alá, bárhová, csak el az útból. Az egyik srác a Tigrisbe ugrott! Hallottuk ezeket a köveket és kemény vályogfal darabokat ránk záporozni, a teherautóknak csapódva. Csoda, hogy senki sem halt vagy sérült meg ott.

Végül minden elcsendesedett, és előmásztram, karcolás nélkül. Az EOD mester pont mellettem állt.

– Csodálatos – mondtam. – Tényleg jól ment, nem?

Bár ott lett volna Mike Murphy. Ő valami jobbal állt volna elő.

Csaknem 3 hónapig dolgoztunk az Ötös SEAL Csapattal a bagdadi külvárosokban. Ez volt az, ahol tényleg beleszagoltunk a harcba, átfésülve azokat a városi utcákat, kiugrasztva a felkelőket, akárhol is rejtőztek. Minden tudásunkra szükségünk volt, odamelve a saroktömbökhöz, tüzet nyitva az éjszakában, ahogy befordultunk azokon a furcsa, sötét, idegen kereszteződéseken. A gond az volt, hogy a helyek gyakran természetesnek tündek. De közelebről rájöttél, hogy lyukak voltak az épületeken át. Némi-lyiknek csak a homlokzata volt meg, az egész hátsórészét szétrobbantották az amerikai bombák, ahogy a csapatok a vérengző Szaddam Huszein megdöntéséért harcoltak.

Így gyakran találtuk magunkat tisztességesnek tűnő utcákon, melyek valójában romhalmazok voltak, tökéletes rejtekhelyek a felkelőknek vagy akár a szunnita muzulmán terroristáknak, akik még mindig a hajdani vezérükért harcoltak.

Az egyik ilyen éjszakán majdnem meghaltam. Kint voltam a járdán felemelt gépkarabéllyal, ahogy fedezettüzet lőttem a csa-

pattársaimnak. Élénken emlékszem rá. Egy bomba fölött álltam, közvetlenül fölötte, és észre sem vettem.

– *Marcus! Mozgás!* – kiáltotta az egyik srác, és egyenesen felém jött, a teste teljes erejével nekem ütközve, és ketten az utca közepére gurultunk. Ő kelt fel elsőként, szó szerint elvonszolja engem. Pillanatokkal később az EOD srácaink felrobbantották. Szerencsére már mindketten kint voltunk a hatótávolságból, mivel ez csak egy kis rögtönzött robbanóeszköz volt, ami valaki konyhájában készült. Mindazonáltal megölt volna engem, vagy legalábbis komoly kárt tett volna a családi ékszerben.

Ez csak egy újabb példa volt arra, hogy milyen elképesztő ébernek kell lenned annak érdekében, hogy a SEAL Szigonyt viselhesd. A kiképzésen újra és újra elmondták nekünk, hogy soha ne legyünk önelégültek, állandóan emlékeztetve a terrorista ellenségeink igazi dörzsöltségére és kiszámíthatatlanságára, a teljes éberség szükségességére mindenkor, és a végtelen kötelességre, hogy vigyázzunk a csapattársainkra. Minden este, a bevetésünk előtt az egyik rangidős altiszt azt mondta: „Most aztán gyerünk, srácok. Öltsetek fel a pókerarcotokat. Ez igaziból megy. Maradjatok lábujjhegyen. Koncentráljatok. Így életben fogtok maradni.”

Sokat tanultam ott magamról az Ötös Csapattal a sötétben mozogva, cikcakkban haladva a terepen, sosem csinálva semmit kétszer ugyanúgy. A sereg így tesz, mindent ugyanúgy. Mi más-képp tevékenykedünk, mert sokkal kisebb erő vagyunk. Még komoly városi műveletekkor sem utaztunk soha 20 fősnél nagyobb csoportokban, és a felderítő egységek csak 4 főből álltak.

Ez mind ahhoz vezet, hogy az érzékeid megtízszereződnek, ahogy csendesen, lopakodva haladsz az árnyékokban, kihazs-

nálva a holttereket, azokat a helyeket, ahova az ellenség nem láthat be. Valaki árnyékharcosokként írt le bennünket. Igaza volt. Olyanok vagyunk. És minding nagyon világos célunk van, általában csak egy pasas, egy személy, aki a bajkeverésért felelős: a terroristavezér vagy stratégia.

És van egy egész etikai kódex, amire emlékezned kell, amikor végül utoléred. Mindenekelőtt eldobatni vele a fegyvert és földre vinni a seggét. Általában komoly tiltakozás nélkül megteszi ezt. Ha úgy dönt, hogy ellenáll, gyorsan segítünk neki lefeküdni. De soha, soha nem fordítunk hátat, még egy pillanatra sem. Soha nem adunk egy centi mozgásteret sem ezeknek a tagoknak. Mert felkapná azt a puskát és közvetlen lőtávolságból löne rád, egyenesen a hátadba. Talán a torkodat vágná át, ha lehetősége lenne rá. Senki sem gyűlöl úgy, mint egy terrorista. Amíg nem találkozol az egyik ilyen taggal, addig nem érted meg a gyűlölet szó jelentését.

Világszerte rosszul kiképzett terroristákat találtunk, zömében alkalmatlanok voltak bármilyen halálos fegyver forgatására, főleg annak az orosz gyártmányú Kalasnyikovénak, amit használnak. Mindenekelőtt pontatlan a nyavalyás, és egy hisztérikus kezében – és a többségük az volt – a fegyver mindenfelé szórja a lövedékeket. Amikor ezek a tagok egy amerikaira utaznak, általában vakon tüzelnek egy sarok mögül, különösebben semmire sem célozva, és végül három iraki civil járókelőt ölnek meg. Csak merő véletlenségből találják el azt az amerikai katonát, akit akarnak.

2003. május 1-én Bush elnök bejelentette a háború katonai szakaszának végét. Négy nappal később napvilágra hozták, hogy Szaddam és fia 1 milliárd dollár készpénzt loptak el a Központi

Bankból. Ekkortájt, a még zajló tömegpusztító fegyverek utáni kutatás során az óriási Buhajrat asz-Tharthar tóhoz küldtek minket, ahol Szaddamnak állítólag egy nagy rejtékhelye volt.

Ez egy komoly vízfelület, csaknem 80 km hosszú és helyenként 50 km széles, sík, zöldellő lapályon elterülve az Eufrátesz meg a Tigris között, Tikrittől délre. Az egyik végén van egy hatalmas gát, és mi egy Hit nevű helytől közvetlenül délre állomásoztunk. Találónak tűnt. Így felkerekedtünk és átfésültük a tó mély, tiszta vizét kábé egy hétig, minden centijét. Zodiac-okból tevékenykedtünk és semmit sem találtunk, egy bicikli kereket meg egy régi létrát leszámítva.

Ahogy teltek a hetek, egyre forróbb lett az idő, néha elérte a 45°C-t. Mentünk tovább, az éjszakák alatt dolgozva. Voltak alkalmak, amikor úgy tűnt, minden lecsillapodik, aztán július 4-én egy szalagra rögzített hang, ami az al-Dzsazíra szerint Szaddamé volt, mindenkit arra buzdított, hogy csatlakozzon az ellenálláshoz és halálig harcoljon az amerikai megszállás ellen.

Szerintünk ez hülyeség volt, mert nem próbáltunk megszállni semmit. Csak próbáltuk megállítani az őrült pöcsöket abban, hogy robbantgassanak és a civil lakosságát pusztítsák annak az országnak, amit éppen felszabadítottunk a történelem egyik legnagyobb gazemberének uralma alól. Nem sokat számított, hogy mit gondoltunk. Másnap egy hatalmas bomba robbant az Egyesült Államok által kiképzett új iraki rendőrség osztályának avatási ünnepségén. Hét új zsarú halt meg és további hetven megsebesült. Egyedül Isten értheti meg azokat, akik szerint ennek volt értelme. Folytattuk a műveleteinket, a kulcsfontosságú felkelőket keresve, információt kikényszerítve vagy vesztegetve belőlük. De úgy tűnt, az újonc létszámuk korlátlan volt. Nem számí-

tott, hányat kerítettünk elő, mindig többen lettek. Ekkoriban hallottunk először a sötét lelkű csoport felemelkedéséről, amely Iraki al-Kaidának hívta magát. Ez egy leplezetlen terrorista művelet volt, testi sértésre és gyilkosságra szánva, elsősorban ellenünk.

Azonban az egész mozgalom morálja súlyos csapást szenvedett július 22-én, amikor Szaddam fiait, Udajt és Kuszajt – akik legalább olyan gonoszak voltak, mint az apjuk – végül elintézték egy moszuli házban. Nem engedélyezték, hogy beszéljek erről a magasan titkosított műveletről, azt kivéve, hogy mindkettő akkor halt meg, amikor amerikai különleges erők földig rombolták az egész házat. A halálukat teljesen az okozta, hogy két elkötelezett, hű bajtársuk, büszkeséggel telve a szabadságharcukban, elárulta őket. Pénzért. Ahogy később Abu Muszab al-Zarkavit is elárulták.

Minden erőfeszítésünk ellenére az öngyilkos robbantások folytatódtak, fiatal irakiak követték el szélsőséges ajatollahok tanítására, miszerint a felismert ellenségeik ellen elkövetett gyilkosságok megnyitják számukra a paradicsom kapuját – ahol három harsona szól, és átkelnek a hídon Allah karjaiba és az örökké tartó boldogságba.

Úgyhogy visszatértek hozzá. Egy bomba megölt egy amerikai katonát augusztus 26-án, ami azt jelentette, hogy több amerikai vesztette életét a konfliktus vége óta, mint a harcban. Augusztus 29-én egy hatalmas autóbomba robbant a nedzsefi síita mecset előtt, és 80 emberrel végzett, köztük a nagyra becsült és szeretett síita vezetővel, Mohamed Bakír al-Hakin ajatollahal.

A mi véleményünk szerint ez gyorsan kicsúszott a kezünk közül. Úgy tűnt, nem számít, mit csinálunk, nem számít, hány ilyen

eszelőst kerítettünk elő, hány robbanóanyagot, bombát vagy fegyvert találtunk meg, mindig volt újabb. És mindig újabb fiatal emberek vállalták boldogan, hogy lerövidítsék az utat a harsónáig, hogy átkeljenek azon a hídon és bekapcsolódjon valami minőségi boldogságba.

Mostanra, augusztus végére, a hiányzó tömegpusztító fegyverek kérdése egyre sürgetőbb lett. Hans Blix, az Egyesült Nemzetek fő fegyverzetellenőre visszavonult a közéletből, és most az Egyesült Államok fegyveres erői folytatták az alapos vizsgálatot. A mi szemszögünkből a kérdés, hogy vajon Szaddam Huszeinnek voltak-e biológiai és vegyi fegyverei, meg volt válaszolva. Persze, hogy voltak. Használta őket Halabdzsában, nem igaz?

Szerintem mostanra az amerikai közvélemény fejében ez volt a kérdés: Volt neki nukleáris fegyvere, atombombája? De persze nem ez a legjelentősebb kérdés. Ez az, ami számít: Volt neki atomprogramja?

Mert ez azt jelentheti, hogy megpróbált előállítani fegyverminőségű uránium-235-öt. Ezt úgy kapsz, hogy centrifugát használva pörgeted az uránium-238-at, ezzel a nehéz neutronokat kifelé hajtod, mint a vizet a salátáról a saláta centrifugában. Ez pokoli egy eljárás és több évig tart, amikor is, ha problémamentes volt a folyamat, levágod az uránium külső széleit, és lesz egy nagy darab, nehéz molekulájú uránium-235-öd. Vágd ezt félbe, majd brizáns robbanóanyaggal ütköztess össze a két felet egy zárt acél térben, például egy rakétában vagy egy bombában, és máris itt az új Hirosima.

És ez a lényeg: Szaddam pörgetett uránium-235-öt, és ha igen, akkor először is honnan szerzett urániumot? És hol hajtotta vég-

re a programját? Ne feledd, nincs a világon más ok, hogy uránium-235-öt akarj, csak az atombomba készítés. Tudtuk, hogy az amerikai hírszerző ügynökségek szerint volt ilyen programja, hogy valahol ebben a hatalmas országban – nagyobb, mint Németország, majdnem akkora, mint Texas – voltak centrifugák, amik a világ legveszélyesebb anyagát próbálták előállítani.

Ez volt minden információ, amink volt. De tudtuk, hogy mit keressünk, és minden bizonnyal felismertük volna, ha megtaláljuk. Szaddam valóban birtokolta a teljes tételt, egy finomra hangolt atombombát vagy rakétát? Valószínűleg nem. Soha senki nem gondolta, hogy igen. De mint Donald Rumsfeld, a volt védelmi miniszter egyszer megjegyezte: „Mit akarnak tenni? Hagyni, amíg lesz neki?”

Talán emlékszel, hogy a CIA úgy vélte, kritikus bizonyítékokat fedtek fel a műholdas fényképekkel azokról az óriási kormányzati kamionokról, melyek az iraki főutakon gurultak: négy, általában konvojban, és elég nagy ahhoz, hogy két centrifuga elférjen benne. Az volt az elfogadott vélemény, hogy Szaddamnak mobil pörgető programja volt, amit nem lehetett könnyen megtalálni, és igazából vagy eltüntették és elásták a sivatagban, vagy pedig áthajtottak a határon Szíriába vagy akár Jordániába.

Nos, mi megtaláltuk azokat a kamionokat a sivatagban elrejtve, együtt leparkolva. De mindegyik durván ki volt belezve. Semmi sem maradt. Láttuk a kamionokat, és a véleményem szerint valaki eltávolított valamit, amit tartalmaztak, és nagyon sietve. Láttam az al-Kaida kiképzőtábort is Bagdadtól északra. Elhagyott volt, de erős bizonyíték volt az erős kapcsolatra az iraki diktátor és Oszama bin Laden leendő harcosai között. A tábor katonai rendeltetésének nyomai mindenütt ott voltak. Né-

hány srác, aki járt Afganisztánban, azt mondta, egyenes másolata volt annak a tábornak, amit az Egyesült Államok rombolt le 9/11 után.

Voltak alkalmak, amikor tényleg árnyékokat kergettünk odakint abban az égetően forró, homokos vadonban. Különösen a parti kutatásaink alatt. Odakint, gyakran feltérképezetlen pusztságban a víz közelében, rakétaindítókat láttunk a távolban, és odahajtottunk hozzájuk, csak hogy kiderüljön, csalik voltak, hatalmas rakétakonténer utánszövetek az ég felé célozva, fémhulladékból és régi vasrudakból készítve.

A hihetetlen hőségben, durva terepen végrehajtott kétnapos hajtás után ez nagyon súlyos kellemetlenség volt. Ha a csapatunk végül megtalálta volna Szaddamot a rejtéklyukában, valószínűleg agyonlőttük volna egy csomó ok miatt, de főleg a hiábavaló sivatagi hajszák miatt. (Csak viccelek.)

Elmondok valamit. Az iraki elnök ravasz ördög volt, a tizenhárom palotája között bujkált, elkerülve az elfogást, felvételeket készítve, a fegyveres erőinek söpredékét buzdítva, hogy öljenek minket, bátorítva a felkelőket, hogy folytassák a háborút a nagysátán ellen (vagyis ellenünk).

Kemény volt odakint. De több módon is hálás vagyok a tapasztalatért. Pontosan megtanultam, milyen lázító és dörzsölt lehet az ellenség. Megtanultam, hogy soha ne becsüljem le. És megtanultam mindig csúcsformában maradni annak érdekében, hogy megbirkózzam vele. Semmi önelégültség.

Az Afganisztánba tartó hosszú úton a C-130-asból visszatekintve élesebben tudatában voltam a növekvő problémának, amivel az Egyesült Államok erői állnak szemben aktív szolgálatban a hadszíntereken, az egész világon. Ez számomra Irakban

kezdődött, az USA liberális részének első zúgolódásával, hogy mi valahogy rosszak voltunk, brutális gyilkosok más országokkal erőszakoskodva; hogy minket, akik életünket kockáztatjuk a hazánkért a kormányunk nevében, valahogy gyilkossággal kellene megvádolni, amiért lelőttük az ellenségünket.

Ez alattomos előrehaladás volt, az Egyesült Államok fegyveres erőinek kritizálása politikusok meg a liberális média részéről, akik semmit sem tudnak a harcról, semmit sem a kiképzésünkről, és semmit sem a halálos veszélyről, amivel szembenézünk odakint a frontvonalon. Mind a hatunknak útban Afganisztán felé azon a repülőgépben, állandóan ott voltak a gondolataink mélyén a mindig tolakodó művelet-végrehajtási szabályok.

Ezeket valami politikus fogalmazta meg nekünk valami távoli washingtoni bizottsági teremben ücsörögve, hogy kövessük őket. És ez nagyon messze van a harctértől, ahol egy orvlövész golyója leviheti a fejedet, ahol a legkisebb hiba az életedbe kerülhet, ahol meg kell ölnöd az ellenségedet, mielőtt ő ölne meg téged.

És ezek a művelet-végrehajtási szabályok (ROE⁵) nagyon sajtószerűek: nem nyithatunk tüzet, amíg nem lőnek ránk, vagy amíg nem azonosítjuk pozitívan az ellenségünket, és nem vagyunk biztosak a szándékaiban. Na már most, ez mind nagyon lovagias. De mi van egy csoport amerikai katonával, akik több napja vannak járőrben; lőnek rájuk; rakéta páncéltörő gránátokat és házi készítésű bombákat kerülgetnek; veszteségeket szenvedtek; és akik csaknem teljesen kimerültek és talán kicsit ijedtek?

Mi van, amikor egy rakás pasas, a fejük körül színes törülközőt viselve, és AK-47-eseket lóbálva ront elő a horizonton,

⁵ Rules of Engagement

egyenesen feléd? Megvárod, míg elkezdi gyilkolni a csapatodat, vagy lekaszálsz a szarházikat, mielőtt esélyük lenne ezt tenni? Ez a helyzet talán egyszerűnek tűnik Washingtonban, ahol a terroristák emberi jogai gyakran nagy fontosságot kapnak. És biztos vagyok benne, hogy a liberális politikusok halálig védeneik az álláspontjukat. Mert mindenki tudja, hogy a liberálisok soha semmiben nem tévedtek. Megkérdezheted őket. Bármikor.

Azonban az amerikai harci katona, ranger, SEAL, zöldsapkás vagy bárki álláspontjából, ezek a ROE szabályok nagyon komoly talányt képviselnek. Megértjük, hogy be kell tartanunk ezeket, mert az országnak a törvényei közé tartoznak, amelynek szolgálatára felesküdtünk. De veszélyt jelentenek ránk; aláássák az önbizalmunkat a harctéren a világot fenyegető terrorizmus elleni harcban. Még rosszabb, hogy aggodalmassá, bátortalanná és néha tétovázóvá tesznek bennünket.

Első kézből szerzett tapasztalatból mondhatom, hogy ezek a művelet-végrehajtási szabályok a három legremekebb SEAL életébe kerültek, akikkel valaha szolgáltam. A súlyos helyzetet tekintve nem állíthatom azt, hogy ezek az elit amerikai harcosok kicsit később nem haltak volna meg, de akkor nem haltak volna meg, és az én szemszögemből szinte teljes bizonyossággal ma is életben lennének.

Remélem, hogy rövidesen, egy napon, az Egyesült Államok kormánya megtanulja, hogy bízhat bennünk. Tudunk a rosszfiúkról, tudjuk, mint csinálnak, és gyakran azt is, hogy kik ők. A politikusok döntöttek úgy, hogy csatába küldenek minket, és nekünk ez a szakmánk. Tesszük, ami szükséges. És a véleményem szerint, amint azok a politikusok megszavazták, hogy el-

küldenek bennünket azt tenni, amit az ország 99,9%-a félne elvállalni, félre kellene állniuk az útból, és ott maradni.

Ez az egész ügy a modern háborús bűnökkel, ahogy a liberális politikai irányzat és média azonosította, Irakban kezdődött, és azóta is tovább gördül. Mindenkinek benne van a kis keze, a közönség tudáshoz való jogáról fecsegtve.

Nos, a legtöbb SEAL nézőpontja szerint a közönségnek nem kell tudáshoz való jog, nem, ha ez azt jelenti, hogy szükségtelen veszélynek teszi ki az életünket, mert valaki Washingtonban megőrül valami érzéketlen fanatikus terrorista emberi jogai miatt, aki egyből végezne velünk, ahogy meglát minket, vagy más amerikaiit, akit célba tud venni a régi rozoga AK-jával.

Ha a közönség ragaszkodik a tudáshoz való jogához, amit nagyon kétek, talán az embereknek el kellene menniük és maguknak szembenézniük a fegyveres terroristákkal, akik veszettül arra törnek, hogy megöljenek minden egyes amerikaiit, akit tudnak.

Biztosítalak, Irakban minden felkelő, szabadságharcos és kóbor fegyveres, aki őrizetbe lett véve, ismerte a dörgést, tudta, a kiút annak kijelentése, hogy az amerikaiak megkínózták, rosszul bántak vele, vagy megakadályozták a Korán olvasásában, vagy a reggelije elfogyasztásában vagy a tévénézésben. Mind tudták, hogy az al-Dzsazíra, az arab televíziós társaság fel fogja ezt kapni és közvetíteni fogja az USA-ba, ahol a liberális média örömmel fog mindnyájunkat azzal vádolni, hogy gyilkosok vagy barbárok, vagy akármik vagyunk. Ezek a terrorszervezetek röhögnek az amerikai médián, és pontosan tudják, hogyan fordítják ellenünk a rendszert.

Értem, hogy nem vagyok specifikus, és nem is áll szándékomban annak lenni. De ezek a széles ecsetvonások arra szolgálnak, hogy megmutassák, a művelet-végrehajtási szabályok világos és azonnali veszélyt jelentenek, megijesztik a fiatal katonákat, akiket bajba kevert a saját kormányuk, azt gondolva, hogy gyilkossággal fogják megvádolni őket, ha túl erősen védik magukat. Én nem vagyok politikus, és SEAL-ként arra esküdtem fel, hogy megvédem a hazámat és végrehajtom a főparancsnokom, az Egyesült Államok elnökének akaratát, akárki is legyen az, republikánus vagy demokrata. Hazafi vagyok, az USA-ért harcolok, és Texasért, a szülőállamomért. Egyszerűen nem akarom azt látni, hogy az ország néhány legjobb fiatalembere tétovázva lépjen be az Egyesült Államok fegyveres szolgálatának elit fegyvernemeibe, mert attól tartanak, hogy háborús bűnökkel vádolhatják őket a sajátjaik, csak azért, mert az ellenségre támadnak.

És egy dolgot biztosan tudok. Ha valaha kikötök egy afganisztáni hegyoldalban, és szemtől-szembe kerülök Oszama bin Laddennel, azzal az emberrel, aki kieszelte a hazám elleni gonosz, kiprovokáló támadást, megölve 2752 ártatlan amerikai civilt New Yorkban szeptember 11-én, akkor agyon fogom löni, hidegvérrel.

Ekkor a felháborodott amerikai média által nógatva a katonaság valószínűleg sikkre vágatna, habozás nélkül. És aztán gyilkossággal vádolnának meg. Tudod mit? Akkor is kinyírnám a szarházit.